

verttere efter § 4, saa at en 100 Millioner af vor Gæld kunde blive nedsat til 3 pCt., saa vilde det jo føre yderligere til, at vi vilde saa Rentefoden sat ned. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at den Bestemmelse, der er føjet til i § 4, om, at der muligvis kan opnaas i det kommende Aar en Konvertering for hele Statsgælden, vil bidrage yderligere til at trykke Rentefoden ned over hele Landet, saa jeg er ogsaa taknemmelig over denne Bestemmelse og kan ikke indse, at vi ere udsatte for noget Tab, da vi alligevel ikke havde Ret til en tvungen Konvertering.

Der er kun en eneste Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg synes er dets mørke Punkt, alt det øvrige, jeg har fremdraget, synes mig — saaledes staar det i hvert Fald for mig — at være lyst, men der er et mørkt Punkt, og det er det, der staar i § 2, at Laanet skal være uopsigelig fra Debitors Side i 20 Aar. Det forekommer mig at være meget beklageligt, for derved affære vi os selv fra en Konvertering i dette lange Tidsrum. Det er muligt, at de nedadgaende Priser paa alle Varer rundt omkring i Europa ville føre til, at Pengene ogsaa blive billigere og billigere, det er jo rimeligt, at disse to Ting ville følges ad, og det synes jo, som om Prisnedgangen skal vedblive; om det er Guldmøntfoden, der har foranlediget det, eller det er de bedre Kommunikationsmidler, der have foranlediget det, skal jeg ikke her komme ind paa, men det synes, som om Priserne stadig skulle gaa ned ad, og Pengene altsaa maa følge efter, idet det jo er rimeligt, at en billigere Varepris maa gøre, at der bliver flere Penge disponible, jo mindre Varerne koste, desto flere Penge maa der blive disponible og derfor altsaa ogsaa en billigere Pengepris. Det kunde derfor tænkes, at inden de 20 Aar ere omme, kunde vi maasse konvertere til 2 pCt., det var jo ikke umuligt, og da er det fedeligt, at vi nu for en saa stor Sum skulle være bundne i 20 Aar. Jeg ved ikke rigtig, om den Bestemmelse, der staar i § 2, Vitra c, nemlig den om de 20 Aar, ogsaa er gældende for den Konvertering, som er omtalt i § 4; jeg kan ikke se af, hvad der staar i § 4, om der ogsaa er forbeholdt en Uopsigelig i 20 Aar, altsaa for de Obligationer, som muligvis blive konverterede. (Afbrudelse af Finansministeren). Naar, det gælder altsaa, at det ogsaa er 20 Aar; saa vil jeg sige, at det er beklageligt, at vi der have bundet os, og det eneste, vi kunne sige dertil, er, at vi have en Gæld af over 100 Millioner — saa vidt jeg ved, have vi vel en Gæld af 160—170

Millioner. Der bliver jo altsaa dog andre Penge, der kunne konverteres, dersom vi virkelig skulle staa under saa gunstige Vilkaar, at vi kunne komme helt ned under 2 pCt. Dette med de 20 Aar staar for mig som en mørk Plet i Lovforslaget, men naar man ikke har kunnet saa det paa andre Vilkaar, synes jeg dog, at det er i det hele et Fremstridt, som man maa modtage med Taknemmelighed. Jeg tror, at dersom man for 2 Maaneder siden havde udtalt, at man ønskede en saadan Konvertering, som her nu er fremlagt til 3 pCt., vilde man slet ikke have anset det for muligt. Jeg tror virkelig, at dette Forslag har berebet Befolkningen en behagelig Overraskelse, at det har kunnet lykkes at saa saa gunstige Pengevillkaar, og navnlig at vi have faaet Forbindelse med det franske Pengemarked, hvor det jo har vist sig i de senere Aar, at Pengene i Reglen ere billigere. Det forekommer mig, at det er en stor Gevinst, at vi nu have Forbindelse med dette Marked, og at vi lidt efter lidt i hvert Fald kunne haabe at saa lige saa billige Penge her, som de have haft i Frankrig. Jeg vil derfor anbefale at fremme Lovforslaget, og det, at vi maa, som det er blevet sagt, forcere det, er jo en ligefrem Følge af, at vi staa lige over for Terminen, vi have ikke mange Dage til Terminen, og saa vidt jeg ved, vil den første Tredjepart af Laanet allerede komme i den nuværende December Termin, for altsaa at kunne saa Gavn af de billige Penge ved den alt nu forestaaende Termin, synes mig det er meget godt, at Loven kan træde i Kraft lige straks og at der derfor er Grund nok til at fremme den med Hurtighed.

Hvad Anvendelsen af de Penge, som blive tilovers, angaar, saa forekommer det mig, at den højtærede Finansminister afgav en Erklæring, som vi godt kunne være tjente med. Jeg opfattede den højtærede Finansministers Ytringer derom saaledes, at man fra Regeringens Side principielt ikke har noget imod at anvende disse Penge til Ublaar til Kommunerne. Jeg gaar derfor ud fra, at dersom det viser sig at være den bedste Anvendelse — der kunde jo ogsaa tænkes andre Anvendelser — efter nøjere Overvejelse at laane dem ud til Kommunerne, kan det vel ogsaa saa Lovstraf maasse i en nær Fremtid. Det forekommer mig, at det, som frem for alt har Betydning, er, at de billige Penge komme ind i Landet. Hvilken Anvendelse de saa, er for mig noget underordnet; for Hovedsagen er, at vi saa de billige Penge, og at vi saa dem til at udøve et Tryk paa Rentefoden. Hvad enten Pengene foreløbig blive fattede i en Bank eller